

чилище-то, той иде, та си сѣдне на свое-то мѣсто, па сѣди мирно и слуша, что-то му ся казва. Той ся невѣрти насамъ нататѣкъ нито пакъ шыне на оныя дѣтца, что сѣ до него. Той си глѣда само свои-тъ работѣ, да чете и да пише, та затова и умѣ на всечко да ся отговаря, кога-то го попыта за нѣчто учитель-тъ. О да ти е мыло и драго да глѣдашь Благоя, кога-то е въ училище-то!

Благой слѣдъ училище-то.

Кога-то пустѣють дѣтца-та отъ училище-то, было за обѣдъ или вечеръ, Благой си отхожда право у дома. По пѣтя той не трѣчи, нито выка, нито пакъ сѣ нѣгоко ся скарва и бѣе, а отходи си мирно и отдава приличнѣ-тъ честь на по-стары-ты отъ него. Кога-то дойде у дома си, той сѣ радость о-стая тамъ и чѣсто размышлява за онова, что-то е чюль въ училище-то. Той никога не-остоя празденъ, нѣ всякога сѣди у дома, та си прѣговаря на буквара онова, что-то е изучилъ, что-то учи, или что-то ще му ся прикаже да учи испослѣ, зачто-то знае, че само сѣ прѣговаряние единъ ученикъ може да знае все повече и повече нѣчто.

Така прави Благой всякога, та затова та-блицы-ты му бывать лесны и той е прѣв-отъ всечкы-ты ученицы, а спорядъ това учитель-тъ му го обыча, нѣговы-ты ро-